

„ТЕПЕР КОЛЕКТИВ —
КОМУНІСТИЧНИЙ...“Політиці-
ударну
працю
творчість
пошук

Перш, ніж познайомити читача з усією бригадою, представлю одну робітницю. Валя Перекожук, токар третього розряду, заочниця Інституту, депутат Кіровоградської міської Ради депутатів трудящих, член заводського комітету комсомолу, учасниця художньої самодіяльності, спортсменка. Багато чудових рис, а найрельєфніші — працелюбність і доброта. Не боюсь цього трохи сентиментального слова: добра Валя. Хай ствердять це групкомсорг Люда Радущко, Галя Добрицька, Тая Савенко, Тая Абаза. Не без допомоги Перекожука вони освоїли суміжну спеціальність фрезерувальника.

В уязі до людської долі, до успіхів і невдач товариша, до його дрібних і великих справ — доброта — членів бригади.

Я щаслива, що працюю з людьми щирими, чистосердечними, що бригадиром у них, що нашу бри-

гаду люблять і шанують в цеху. В березні наш колектив був удостоєний звання комуністичної праці, всі його робітники — ударники, здають продукцію з першого пред'явлення.

Всі, всі, всі! Хороше повторювати всі! Вловлюєте зміст цього слова? Спільність інтересів, дружба — ось що воно означає.

Вокальна жіноча група — як одна співаємо. «Комсомольці», «Гуцулочка», «Ульяновськ». Своя, бригадна художня самодіяльність, Ми покажемо її на міському огляді народних талантів: просіялися крізь решето суворого відбору, журі залишилось задоволене нашим співом.

Недавно провоздили до армії члена нашої бригади Женю Седика. Іди, Єгєне, до радянського війська, служи вірно, а відслужиш, повертайся... Смуток розлуки не глушить радості та гордості

за доброго хлопця. О, Женю, не хвилюйся, бригада працюватиме за тебе. Чи скаже Анатолій Прохухан, Борис Клубченко, чи скажуть інші хлопці — він уже не наш? Ти наш, товаришу. А заохеш — будеш завжди нашим.

Нумо, хлопці! — «Нумо, дівчата!» Вони в гуртожитку влаштували оте змагання, запозичене з екрана телевізора. Було весело. Сміху — на весь гуртожиток.

Та закінчую я свою розповідь все ж не тими веселощами. Пригадую, складали Ленінський залік. Було обов'язкове питання з економіки промислового виробництва. Бригада довела, що кожен, хто входить до неї, прагне до глибин науки. Залік склали всі.

Н. ШЕРБАНЬ,
бригадир комсомольсько-молодіжної бригади 4-го механоскладального цеху, токар.

ПРОЛІТАРІ ВСІХ КРАЇН, ЄДНАТЕСЯ!

Рік видання XIII
№ 70 (1550).

СУБОТА, 10 червня 1972 р.

Ціна 2 коп.

СЕСІЯ ВЕРХОВНОЇ РАДИ УРСР

8 червня в Сесійному залі Верховної Ради УРСР розпочала свою роботу Третя сесія Верховної Ради УРСР восьмого скликання.

Під бурхливі оплески присутніх місця в ложах займають член Політбюро ЦК КПРС, перший секретар ЦК КП України В. В. Щербинський, член Політбюро ЦК КП України, Голова Президії Верховної Ради УРСР О. П. Ляшко, інші керівники Комуністичної партії і уряду республіки.

Сесію відкрив заступник Голови Верховної Ради УРСР М. Г. Вахула.

Депутати і гості вшанували встановлення пам'яті померлих членів ЦК КПРС і ЦК КП України, Голови Верховної Ради УРСР, видатного радянського драматурга і громадського діяча О. Є. Корнійчука і члена Ревізійної комісії Комуністичної партії України депутата Верховної Ради УРСР, голови виконкому Волинської обласної Ради депутатів трудящих Ю. А. Ярошук.

Сесія заслухала доповідь голови Мандатної комісії А. А. Ульянова і затвердила псевдоніми новообраного депутата.

На пропозицію заступника Голови Президії Верховної Ради

УРСР голови виконкому Полтавської обласної Ради депутатів трудящих депутата С. К. Бойка сесія одностайно обрала Головою Верховної Ради УРСР депутата М. У. Білого і увільнила його від обов'язків заступника Голови Верховної Ради УРСР.

Заступником Голови Верховної Ради УРСР обирається депутат В. М. Ремесло.

Голова Верховної Ради УРСР М. У. Білий подякував депутатам за виявлене йому високе довіря.

Одностайно затверджується такий порядок денний сесії:

1. Про стан і заходи до дальшого поліпшення навчально-виховної роботи в загальноосвітніх школах Української РСР.

2. Про роботу Рад депутатів трудящих Харківської області по підготовці до 50-річчя утворення СРСР.

3. Про проект одного кодексу Української РСР.

4. Про затвердження Указів Президії Верховної Ради Української РСР.

З доповіддю у першому питанні порядку денного виступив Міністр освіти УРСР депутат О. М. Маринич.

Він підкреслив, що завдяки постійному піклуванню Комуністичної партії і Радянського уряду про школу, в республіці досягнуто значних успіхів у розвитку народної освіти, в навчанні і комуністичному вихованні підліткового покоління. Зараз в Українській РСР працює понад 29 тисяч загальноосвітніх шкіл з контингентом учнів 8,4 мільйона чоловік. Повсюдно виконується закон про загальну обов'язкову восьмирічну освіту, проводиться велика робота по завершенню переходу до загальної середньої освіти молоді.

У загальноосвітніх школах Української РСР працює близько 500 тисяч учителів. Підвищився рівень підготовки педагогічних кадрів та поліпшився їх якісний склад.

Із відповіддю по першому питанню порядку денного від імені комісії по освіті і науці та у справах молоді виступив голова Постійної комісії по освіті і науці Верховної Ради УРСР депутат М. Г. Максимович.

По доповіді і відповіді розгорнулись дебати.

8 червня третя сесія Верховної Ради УРСР продовжувала свою роботу.

ТАК СТРИМУЮТЬ
КЛЯТВУ

В день, коли комсомольській організації заводу «Червона зірка» виповнилося 50 років, молоді червонозорівці написали листа-клятву тим, хто колись збереться на 100-річний ювілей комсомолі підприємства. Хлопці і дівчата в робочих спеціалках поклялись вічно нести в собі вогонь революції.

Високі, прекрасні слова. Як і справи, котрі з натхненням вершать молоді машинобудівники.

Завітаємо в механоскладальний цех № 1. Серед кращих робітників вам назууть членів комсомольсько-молодіжної бригади, яку очолює Віктор Аколішнов. Вірні своїй клятві, складальники посівних машин щодня виконують змінні завдання на 160—170 процентів. За цим показником — постійне комсомольське горіння, невтомні пошуки кращої організації праці, раціоналізаторська творчість, велике почуття відповідальності за виконання державного плану.

П'ять членів комсомольсько-молодіжного колективу носять почесне звання ударника комуністичної праці. Інші — борються за цю високу честь. І в праці, і в побуті прагнуть вони жити за високими вимогами принципів комуністичної моралі. Якщо треба допомогти сусідньому цехові терміново виконати напружений план — бригада В. Аколішнова завжди готова запропонувати свої послуги. Коли народиться у когось цікава задумка щодо поліпшення технології виробництва — обов'язково поділяється нею з суперниками по змагання, членами бригади В. Кучми.

Більшість з них вчаться, хоча і мають свідоцтво про закінчення профтехучилища. Ніна Бардіш, наприклад, закінчує 11-й клас вечірньої школи, Алла Гордієнко вчиться в інституті сільськогосподарського машинобудування. У кожного з них свої уподобання: закінчивши роботу, віддаються художній самодіяльності, спорту, книгам походам до рідних місць.

На фото вище (зліва направо): члени комсомольсько-молодіжної бригади Наташа ФОС-ТЮК, Ліда ПОЛІШУК, Петро ЗАХАРЕНКО, Оля БОРОВЕЦЬ, Віктор АКОЛІШНОВ (бригадир), Алла ГОРДІЄНКО. Вгорі — краща свердловальниця Ольга ПАТРИКЕН за роботою.

Фото М. СЕРГІЄНКА.

НАБЛИЖАЄТЬСЯ 50-річчя з дня утворення Союзу Радянських Соціалістичних Республік. В партійних і комсомольських організаціях області розгорнулася велика пропагандистська і організаторська робота, присвячена цій історичній даті.

6—7 червня відбулася, скликана за рішенням бюро обкому партії, обласна наукова конференція, присвячена 50-річчю утворення СРСР. На ній були запрошені секретарі міськоміза і райкомів партії, які відносять питаннями ідеологічної роботи, викладачі суспільних наук інститутів, технікумів, училищ, учителі історії та суспільствознавства загальноосвітніх шкіл, пропагандистський актив, а також гості з Києва — завідувач відділом Інституту філософії Академії наук УРСР, доктор філософських наук, професор Л. В. Сохань та завідувач кафедри історії КПРС ВПШ при ЦК КП України доктор історичних наук, професор, заслужений діяч науки УРСР В. М. Самофалов.

СИЛА— В ЛЕНІНСЬКІЙ ДРУЖБІ НАРОДІВ

З ОБЛАСНОЇ НАУКОВОЇ
КОНФЕРЕНЦІЇ, ПРИСВЯЧЕНОЇ
50-РІЧЧЮ УТВОРЕННЯ СРСР.

Наукову конференцію відкрив секретар обкому КП України Д. С. Сиволап. Пленарне засідання конференції розпочалося доповіддю першого секретаря обкому партії М. М. Кобильчак «Утворення і зміцнення Союзу РСР — торжество ленінської національної політики». Доповідач, зокрема, на прикладі Кіровоградської області яскраво проілюстрував благотворну роль дружби і взаємодопомоги радянських народів-братів. М. М. Кобильчак спинився також на ході виконання трудящими області плану і соціалістичних зобов'язань другого року п'ятиріччя, на завданнях організаторської і політико-виховної роботи.

Потім з доповіддю «Сучасна ідеологічна боротьба і завдання по вихованню нової людини в світі» рішень XXIV з'їзду КПРС» виступив секретар обкому КП України Д. С. Сиволап. Доповідач зробив особливий наголос на необхідності поліпшення виховання молоді на революційних, бойових і трудових традиціях радянського народу. Пропаганда трудової і бойової героїки повинна стати для юнацтва університетом патріотизму. Слід і далі підносити рівень викладання суспільних наук в усіх закладах, які мають величезне значення для формування свідомості людей.

Доктор історичних наук, професор В. М. Самофалов виступив з доповіддю «Розвиток XXIV з'їзду КПРС марксистсько-ленінського вчення про партію». Тема доповіді доктора філософських наук, професора Л. В. Сохань — «Перестроєння соціалізму в комунізм і розвиток особи в СРСР».

Другого дня учасники наукової конференції працювали в секціях історії КПРС і партійного будівництва, філософії і наукового комунізму, політичної економії й конкретної економіки.

Під час роботи конференції її учасники виступили з доповідями і лекціями на такі теми, як принципи марксистсько-ленінської теорії і програмні положення Комуністичної партії в національному питанні; джерела сили і діяльності ленінської національної політики; всебітньо-історичне значення Союзу РСР як живого уособлення принципів пролетарського інтернаціоналізму; ленінський курс XXIV з'їзду партії, який визначив перспективи економічного і соціально-політичного розвитку країни, підвищення добробуту радянського народу, розвитку і поступового зближення націй і народностей СРСР, розвитку і зміцнення загальнонародної соціалістичної державності і демократії і т. ін.

В заключному пленарному засіданні учасників наукової конференції взяв участь перший секретар обкому партії М. М. Кобильчак.

Підсумки роботи наукової конференції підбив секретар обкому КП України Д. С. Сиволап. Від імені бюро обкому партії він висловив сподівання, що проведіння наукової конференції послужить активізації пропагандистської та організаторської роботи у зв'язку з підготовкою до 50-річчя утворення Союзу РСР, роботи, спрямованої на мобілізацію зусиль трудящих області на розв'язання завдань господарського і культурного будівництва, успішне виконання плану і зобов'язань, взятих на честь великого свята.

Знайтеся: комсомолец Микола ПОПОВ. З юнацьких років мріяв Микола про горняцку професію. Відслуживши в армії, поступив на шахту 3-біс в місті Олександрії. Працює на дільниці по доставці шахтного обладнання і кріпильного матеріалу. Роботу за чотири роки освоїв добре, завжди успішно виконує зміни завдання. Особливо п'ятирічку зобов'язався виконати доскроково.

Фото М. СЕРГІЄНКА.

РЕМОНТ—ВИСОКОЯКІСНИЙ

В цеху металокопирів Олександрійського електромеханічного заводу на початку року створена нова комсомольсько-молодіжна бригада. Її очолює Олександр Руденко, а групкомсоргом обрано Петра Косаренка. Бригада високоякісно ремонтує штампи.

На заводі 10 комсомольсько-молодіжних бригад, які деяких обчислюються роками. Проте у першому кварталі, зважаючи на достатню збірність 50-річчя утворення Союзу РСР, всіх випередила новонароджена. І у другому кварталі вона претендує на першість. Щоденні завдання колектив перевищує на 35—40 процентів.

Бригада Олександра Руденка шефствує над сьомим класом середньої школи № 2. Робітники організують з учнями багато хороших справ.

І. ЧОРНОГОРЕЦЬ.

МІСТО І АВТОМОБІЛЬ

Проблема тісноти на міських вулицях виникла не раптом. Темпи автомобілізації і раніше підкачували архітекторам, що рано чи пізно наші вулиці не зможуть забезпечувати нормальний рух в місті.

Ось тому в Кіровограді, як і в інших містах Радянського Союзу, були складені перспективні плани реконструкції та поквартальної забудови, які дозволять вирішити транспортну проблему в комплексі. Абсолютно всі нові будівлі у нашому місті зводяться саме за цими планами. Повна реалізація положень генерального плану лімаєє 25—30 років.

Всі транзитні автомобілі, що досить-таки завантажують міські вулиці, буде пущено по кільцевій дорозі, будівництво якої буде закінчено незабаром. Більшість машин, що їдуть з центра міста до шосе, skierються на широкій магістральній вулиці. Через річку Інгул будуть перекнуті мости, які прямими артеріями зв'язують східно-бережну та західно-бережну частини міста. Центр Кіровограда майже повністю закритий для автомобілів. Тут єдиними господарями стануть пішоходи. Розширяться виїзди на шосе. Все це має врахувати рух на міських вулицях, зробити їх зручними для користувачів.

Перед тим, як говорити про габарити вулиць, треба сказати, що будівельним нормам та правилим вони підлягають на магістральній міського значення, районного та під'їзді. Останні не розраховуються на великі потоки автомобілів, тому роботи їх ширини економічно невигідно.

Інша річ — магістральні вулиці. Їхні розміри повинні гарантувати безпеку руху та достатню його швидкість. Тому, згідно проекту детального планування, майбутні магістралі розраховуються будувати з відстанню між

«...НЕЗАБУТНІ піонерські роки!... На станції Помічна я навчався в залізничній семирічній школі... вступив до комсомолу за рекомендацією нашого директора в 1930 році, у розпал колективізації. За його ж порадою став студентом Кіровоградського педтехнікуму.

В сімнадцять років одержав призначення в Іванівську початкову школу на Кіровоградщині...» — розповідає в своїй документальній повісті «Пароль» «DUM SPIRO», що оце вийшла у видавництві політичної літератури України, колишній командир групи радянських розвідників Євген Степанович Березняк, відомий читачам по багатосерійному телевізійному фільму «Майор Вихор».

Але якщо то був фільм художній, герої його збірні і трагічний фінал вигаданий, то тепер ми маємо документальну повість про героїчну діяльність групи радянських військових розвідників «Голос», яка працювала в 1944—1945 роках в районі Краків, окупованого фашистськими загарбниками.

В надзвичайно складних умовах розвідгрупа, з допомогою польських патріотів, виконувала завдання командування Першого Українського фронту. Завдяки їх сміливим операціям було врятовано від знищення колишню польську столицю — старовинний Краків.

Важливо, що автор не лише докладно показує діяльність кожного члена розвідгрупи у ті далекі прозові роки, але й повідомляє про життєвий шлях багатьох з них у мирний час сьогодення.

Значне місце у повісті відведено нашому землякові, хороброму заступнику командира групи «Голос» Олексію Трохимовичу Шаповалову, тепер відповідальному працівникові Кіровоградського обкому КП України.

Яскраво змальовано в повісті також образи місцевих партизанів і польських підпільників, післявоєнні зустрічі побратимів у Польщі. Уряд Польської Народної Республіки удостоїв членів розвідвальної групи «Голос» високої нагороди — ордена «Вірту

РОЗПОВІДАЄ МАЙОР ВИХОР...

мі Мілітарі», а за рішенням Президії Ради народної Кракова їх імена навечно занесені в списки рятівників міста та нагороджено золотим знаком.

В книзі є чимало фотографій. Написана вона жваво, мова образна, легко сприймається читачем. В розповіді військового розвідника одна дуже характерна риса — закоханість в мирну педагогічну працю. Але це й не дивно, Євген Степанович Березняк — вчитель за покликанням. Він — начальник управління шкіл Міністерства освіти УРСР. На степовій Кіровоградщині одержав путівку на живу народної освіти, тут гартувалась його любов до мирного життя — рин, необхідної справжньому розвіднику.

Слід вітати появу цієї цікавої книги, що розрахована на масового читача.

В БРАНИЦЬКИЙ, кандидат історичних наук, старший викладач Кіровоградського державного педагогічного інституту ім. О. С. Пушкіна.

ПОТРІБЕН ЛИШЕ ЧАС

У «Молодому комунар» за 14 березня цього року представники транспортних організацій та державтоінспекції ділились турботами про розвиток руху на міських вулицях. НАШ КОРЕСПОНДЕНТ ЗВЕРНУВСЯ ДО ГОЛОВНОГО АРХІТЕКТОРА МІСТА КІРОВОГРАДА Л. Є. РАССТРИГІНА І ПОПРОСИВ РОЗПОВІСТИ ПРО ТЕ, ЯК СУЧАСНЕ ГРАДООБУДОВАННЯ РОЗРАХОВУЄ ЗАДОВОЛНИТИ ЗРОСТАЮЧІ ПОТРЕБИ АВТОМОБІЛЬНОГО ТРАНСПОРТУ. Ось його розповідь.

«Червоними лініями» 30—40, а в нових районах — і 60 метрів. («Червоні лінії» — це межі, між якими знаходиться проїжджа частина вулиці, трав'яні газони та тротуари).

Вулиці Жовтневої революції, Краєв Лібіхнені, Клімівська, Башкирська та Уфимська стають основними транспортними магістралями міста. Вони мають проїжджу смугу шириною до 14 метрів.

Передбачається розширення вулиць за рахунок знесення старих будинків. Саме так проводиться реконструкція Башкирської. Позаду старих хат вже вирости багатоквартирні п'ятиповерхові будинки. Прийде час, будівельники знесуть маляки — і Башкирська відразу змінить свій вигляд. Так зараз реконструюється не одна вулиця.

Згодом ми розраховуємо вирішити й проблему автомобільної стоянки та гаражів. Генеральним планом передбачено створення автостоянок біля міст громадського користування: стадіонів, кінотеатрів, університетів та інших.

Складніше з автогаражами для приватних машин. Зараз однопверхові бокси будуються кооперативно в балках, уривках та на пустинях.

Але постає питання про створення білих сучасних автостоянок. Поки що не вистачає потужностей будівельних організацій, що нікому зводять багатопверхові пандусні гаражі, на які є типові проекти.

Нині ще й не так сутужно з міською площею, тому чимало автомашин зберігаються на відкритих платних стоянках. Але варто зважити на збитки, які приносять нерациональне використання міської землі. Однопверховий гараж боксового типу на 200 машин разом з під'їзними шляхами займає мало цінний гектар, в той час, як для пандусного гаража такого ж типу на 240 автомобілів потрібно лише 0,2 гектара. Такі схованки, звичайно, потрібні. Однопверхові ж приватні гаражі будуватимуться лише підземного і напівпідземного типу там, де дозволить рельєф місцевості.

Величезна кількість автомобілів, яка незабаром з'явиться на вулицях, вимагатиме апаратованого обслуговування. Тому думається, що будівництво сучасних гаражів, як однієї з складових комплексного сервісу, розпочнеться вже в недалекому майбутньому.

БУДЬТЕ ОБЕРЕЖНІ!

Найкращий влітку відпочинок для дітей — на воді. Вода не страшна тим, хто вміє добре плавати. Але навіть досвідчений плавець повинен дотримуватись правил безпеки.

Краще і безпечніше відпочивати на упереджених пляжах. Ніколи не намагайтесь купатися поодинокі, особливо в незнайомих місцях, де у воду треба заходити обережно, намагаючись дотримуватись правил безпеки.

Якщо ви не вмієте плавати або плаваєте погано, не заходьте у воду глибоко пояса і пливть лише в бік берега.

Не запливайте за буї, тому що можна потрапити під весло чи моторні човни. Впірнати головою у воду рекомендується тільки в спеціально відведених місцях. Адже під водою ви можете наштовхнутись на скло чи інші предмети.

Купайтесь лише під доглядом дорослих. Катання на автомобільних камерах небезпечне. А падіння до довго куллання може призвести до судом.

Дотримуючись цих правил, ви уникнете нещасних випадків і збережете своє здоров'я.

К. АМБРОЖЕВИЧ,
голова Кіровоградського міського товариства
рятування на воді.

А у вихідний день — прогулянка до річки.
На знімку: молодь Побузького на дозвіллі.
Фото В.КОВПАКА.

ЗНАВЕЩЬ ДИТЯЧИХ ДУШ

В ЕЧІРНІ сутінки лягли на місто, гамірливі вулиці, дахи багатоповерхових будинків. Годи́нник сповідає, що ще один трудовий день закінчено. Вже час збиратися додому. Та раптом у двері постукали. На порозі стояли юнак і дівчина. Були вони якимись урочистими і водночас ледь засоромленими.

— Ми прийшли до вас, щоб запросити на наше весілля, — зривавши крок вперед, — сказав юнак.

Щось дуже знайомим видавалось його обличчя. Ні, інспектор дитячої кімнати Кіровоградського міського відділу внутрішніх справ Ольга Дементієва Адамова не помилялася. Перед нею стояв один з колишніх «важких підлітків», з яким доводилося багато попрацювати під час його навчання в школі. Сашко відвідував її, коли заманеться, в пошуках романтики зникав інколи з дому, залишаючи батьків в невідомості.

— Головне в нашій роботі, — говорить Ольга Дементієва, — бачити в дитині не майбутнього потенційального правопорушника, а людину з усіма її позитивними і негативними рисами. І треба робити все для того, щоб виявити причини, запобігти можливому злочину.

В роботі інспектора дитячої кімнати є свої труднощі. Тут мало бути хорошим педагогом. Треба бути і психологом, знавцем дитячих душ. А цього у Ольги Дементієви не віднімає.

Після закінчення Олександрівського педагогічного училища прийшла на роботу в міліцію. І ось уже понад двадцять років працює інспектором дитячої кімнати міліції м. Кіровограда. Багато подяк і подарунків має Ольга Дементієва за бездоганну працю від обласного Управління внутрішніх справ. Її груди прикрашають медалі та знак «Відмінник міліції».

Ольгу Дементієву добре знають у Кіровограді. Вона — частий гість на різних зборах, засіданнях, на яких вирішуються долі дітей. Лекції, з якими вона виступає на батьківських зборах, підприємствах, знаходять жвавий відгук у серцях слухачів.

— Ольга Дементієва, ми вас чекаємо у неділю, — повторює нежданий відвідувач, — приходьте же неодмінно.

І від цих слів колишнього свого вихованця, а нині одного з передових робітників Кіровоградського заводу залізобетонних конструкцій, кращого дружинника Сашка Блаженевича, на її серці враз стає тепло.

— Спасибі, що не забув, — говорить стисла. І вже в думках: «Прийду неодмінно».

В. ЯНИШЕВСЬКИЙ,
позаштатний інспектор обласної комісії в справах неповнолітніх.

3 блокнота журналіста

1.

ВІН ВІЙШОВ з білих клубків світлового туману, що котилися понад річку аж до підніжжя неба. І по-полицькому зашпінював до колгоспної вулиці. Торкнувшись надломленим поглядом старезної водовозки, яка прикусила коло знічевного реманенту, покликів вічного сторожа.

— Мені на дві-три години пару волів треба. Хочу води напавити. Будемо садити осокори біля клубу, — А дозвіл бригадира є? — Який там дозвіл? Поки прийде дозвіл, я й нахлюпаю повітрям.

Сторож не без лукавства починає перетрушувати сміх, рзешуге свої думки:

— Чудний ти чоловік, Пантелеймон. Щось не пам'ятаю, коли серед тих галушків росли дерева. Один мот та блекота. А ти, бачу, взявся доводити там, аж чуб мокрий. Якщо вже й вирішив щось робити, то хіба для такого діла молодих рук бракує?

— Хлопці теперішні в полі пілоденно. Сібла. А без них мені нічого в клубі байдуже бити. То я й за лопату. А сьогодні надвечір збираюсь разом і посаджу осокори. Річка поряд — будемо поливати їх, — викинувшись.

І вже його кляхисті руки беруться за ярмо, вирвано прилаштували його до димла. Навіть не віриться, що він одним рухом вишмагує десяток бандур, плаваю на них грати своїх дітей, інших сільських хлопців та дівчат, які тепер збираються на респекти в бригадному клубі. Шоправда, ці старенькі бандури Пантелеймона Волошина вже тріхмивалися в закателку його робочої кімнати, бо колоски закупки нові фабричні інструменти. Та коли він складає нову пісню про ланкову чи ангітно-го механізатора, невідмінно торкнеться струн своєї першої бандури.

Ні, ні, — таким рукам не годиться грубити в мозолях. Але хіба пізнаєш таїну душі людини, котра бачить красу не лише в дівочій пісні чи дзвоні чарівного срібла струн? Хіба примушував хтось його з косяком кваліфікації до сід сонця в неле разом з іншими сільськими жінками? Тепер і без косарів обходяться, то він знову знайшов собі клопіт — за гила і до скірти. Бо так, як він, ніхто не зміг кваліфікації копіювати інакше чи скірту соломом. Пограцювати, струну з розквітлого сивого чуба пилкою і каліе скіртоправом.

— Як попоудуємо, одразу до лісосмуги. Мої музиканти прийдуть. Концерт буде.

— А що, ти знову нові штати набрав? — навіть не вірячи такому повідомленню колгоспників.

— Навіщо? Бандури моя Ольга привезе в степ. А музиканти тут, серед нас — на комбайнах, тракторах, возять зерно на тіх. Каніа в повному складі.

Отак і сьогодні: посидить з хлопцями осокори та й поведе їх, щоб знову вояли в руках бандури. На майдану Пантелеймон Григорович коке покликати хліборобів з його новою піснею. Вона про них, бугівчан, і про їх село.

— Розхитана водовозка поотялась до скелястого берега Бугу. Ось і вона, і Волошин випливає в клубки білого туману. А невдовзі в голубому плинні світланковій сиріпці Пантелеймон Григорович з'явився на витірку. Вийняв з боти вербового чола, і бугівська вода хлюпнулася в копанки, де назатра потече соками в молодому корінні ясенів і осокорів...

2.

ВОНІ ПРОСТУЮТЬ міською вулицею. З бандурами, валіздками, в яких складено вишиванки. А осторонь:

— Дивіться, це ті бандурники, що тільки-но виступали на телестудії. Такіх пісень ми й не знаємо... Поушмигали до релікції. Пантелеймон Григорович розхитався, Глянув на трактористку Лілу Кадікову, свою доньку: Олено, порівняйся з дружиною та й закліпай заговором.

— Ходімо швидше, а то на нас люди заглядаються. Це ж не селяни. Я не розумію його міжовілля, хоча вгадувати його, але не знаю як це зробити.

— Ви може б залишилися до ввечері в Кіровограді? — кажу. — В театрі — нова вистава, з кінцею копе купити.

— Залюбки. Але хліптим вранці на тракторі треба сідати. В полі — гаряча праця. А кінчик гі прибереш мені, як зберешся рибалити в нас. Дістань нові пісні Олега Смолянського...

Вже на пероні вокзалу неслухом вловлюю його погляд, що починає туманити, снувати сум, і одразу зашпінює.

— Ви незадоволені сьогоднішньою телепередачею? Режисер, звісно, гарячував трохи. Але всі малі пісні були сласними. Особливо про Бугос.

Він повернувся до мене лицем, з якого ніколи не сходить смаг діла, заговорив:

— Так, так, воно наче й нічого, але все одно не так, як колись. Подивися банзуристи вихали з села, а ці ще сповна не пізнають, де справжній спів струн, а де фальш. І чоловічих голосів бракує. Далі я й сам не знаю, як бути. Клуб наш

маленький — стареньку дерев'яну церкву трохи підфарбили. Вільність молоді тепер в Казавині, де центральна садиба колгоспу. А в Бугосі тільки старожилі заплілилися. Ог і не густо в капелі банзуристів. Та яка це капеля? В Казавині гайний Палац культури збудували. Там — духовий оркестр, великий хор, танцювальні ансамблі. А як мені розпізнати в тісноті, де колись піп вимахував своїм надмозгом?

І він поклався до поїзда. Знову в його погляді можна було вловити снування тривоги і суму. Тільки як він оглянувся, щоб махнути на прощання рукою, в його прапеліх сріх очей завітнілися помінь людської доброти і любові. Такими вони, його очі, бувають тоді, як Пантелеймон Григорович бере в руки бандуру.

— То приїждь ж, може в нас обічнаться щось — гужує з приїздом, — Може ми такі розбагатіємо...

3.

ЦЕЙ Ж ВЕСНІ я ще кілька разів мав нагоду слухати бугівських музикантів і співаків, які виступали на районному фестивалі самодіяльного мистецтва, потім — в Кіровограді. Нарешті радісна новина: Пантелеймон Григорович Волошин приїждь знову в місто, щоб працювати на культурі УРСР. То за багаторічної турботи, які почалися ще в сільській хаті-читальні і виконувались шедристю і красою в світлі нового дня.

І ось я поспішаю в Бугос, щоб знову зустрітися з Пантелеймоном Григоровичем, щоб послухати його нові пісні, побачити, як він стави його осокори.

В клубі Волошина не застав. А вдома Марія Григорівна, сестра його, раділа почекати до вечора.

— Тепер його не знайдеш. Зранку був на польовому стані тракторної бригади — з агітбригадою. А потім пішов за фарбами, бо має малювати плакати, робити фотомонтаж. Під полудень в клубі закінчував якесь автошкі. Кажуть, тепер, натиснувши кнопку, одразу заграє радіола, одкріється завіса на сцені, вилотяться ліхтарі,

Так ото доти повів, посуває, до тільки мій.

І все ж йду його шукати. Біля клубу вже розкучерилися його ясені і осокори, які він посадив серед кам'яних валунів, а смале шисочить обеліс війнам-визволителям. І тут доклав рук Пантелеймон Григорович, лаштуючи разом з сільськими майстрами погасмент, Тепер він посадив коло червоного граніту мальви і повсякчас плекає їх. А понад річку — шурхот вербового віття. І ця краса прирешена сюди руками Волошина.

Стою на майдані біля клубу, розглядаю фотографію кращих людей села, А поруч голоси школярів:

— Ви часом не Пантелеймона Григоровича чекаєте? То він оце пішов на цвинтар.

Через кілька хвилин зустрінуся на вулиці алеї, обабіч якої сплять духмяні розкішні бузкові кущі. А далі — надметильні плити і плетиво віншесного віття. І ще мальви, кайнава. Ні, постаті Пантелеймона Григоровича не бачу. Простую через усе кладовище аж до огорожі. І раптом дивуюсь: він схилився над якимось давнім камем.

створив. А навколо клубу знову розширили парк. І вже ніхто не дивується, що так швидко попіростали осокори.

Та й згадав, як у Бугосіму влаштували шедрування, зорини, свято півночівітти, вечір хліборобської шани...

Після цієї розмови я збирався знову поїхати в Бугос. Та якось одразу не вийшло. А оце завітв. І замість пісень бугівських бандуристів почути тривожну вість:

— Згорів клуб Волошина. І він сам в цьому винен, либонь...

Так, в Пантелеймона Григоровича знову прибавилось тривоги і скорботи. Він тієї ночі прийшов додому, як і завжди, пізно, і раптом — давил.

— Пожар!

А вже на вулиці:

— Клуб наш горить.

Біг, не віддуючи землі під ногами. І коли побачив у ліках полум'я, кинувся туди, замахав руками:

— Книжки рятуйте! Бандури...

І зник в клубках чорного диму. За ним — сільський комсомольці. Винесли надвір інструменти, пилочки книжок. І знову кидались у полум'я. Раз, і ще раз... І отак аж до тих пір, поки перед ними не обвалився дах...

Пантелеймон Григорович стояв на витірку, дивився на шумовані погнітні валуни і плакати. Обгоріла одежа, обпечені руки, лице, туман роїв у його надломленому погляді — все це робило Волошина невпізнаним. І вже він, ніби, не людина, а статуя — поспіла, згоріла, обсіпана пилком дазипи.

А вранці пішла селом чутка:

— Він сам винен. Намагав же знову по кутках провідні. От і загоріло.

І інші ремствували:

— Та як можна чоловіка в землю вкопати? Він і так скорюється. А провід Пантелеймона Григоровича тигнув, бо цього не зробили електрики. Він хотів, щоб, як ліпше: аби світло було і на вулиці, і в парку, і на сцені.

Через тиждень Волошин переніс рештки свого багатства в стареньку хатину, де колись була сільська бібліотека. А потім над дорамма бугівчані побачили напис: «Мушанна кімната». І хоч селом ходили балаки, що клуб немає рації лагодити, бо залишилися лише одні стіни, Пантелеймон Григорович все ж не паскав надію. В колійній хаті-читальні спалахнули знову ліхтарі, і озвалася бандура...

А до обгорілих задимлених стін клубу він теж йшов щоранку, як і раніше. Брав у руки пілку, змігав майданчик, який заасфальтував для танцюристів. А ще ніс підрами воду до молодих осокорів, насаджених понад шляхом проти клубу. І доглядав мальви, гадюсує. Він хотів, щоб квіт не пересиділася ніколи навіть там, де промчали вітраосні копії воїни.

А йому сказали:

— Це всеодно, що знову будувати. Навіщо такі витрати? Село бригадне, людей мало. А вам це хай не болить. Організуйте пенсію та ловіть раків у річці.

І тоді Волошині ночев збиратися до Кіровограда...

...Не зайшов до мене, бо не мав вітки, якою міг би поділитися. Я впізнав його через вікно тролейбуса. Він стояв на площі біля автовокзалу. Надворі тільки-но розвиднілось. Але од землі ще не одгрінули пелену білого туману.

І він, Пантелеймон Григорович, стояв у тій білизні теж білий. На голові бовванів білий картуз. А в руках — потертий старенький портфель — він теж здавався білим.

І черешки, що припали пилкою, ледь-ледь визналибувалися на тіл снування туману. Тільки лице, з якого ніколи не сходить смаг діла, подило до себе. А які очі? Що в них — крига, безнадія? Цього одразу не можна було збагнути. Лиш постать, що залякла в білому плетіні ранкового подиху, здавалася мені заляканою і скам'янілою.

Він повертався додому, зберіпши з собою знову свій білий і свою скорботу.

А я не вийшов тоді з тролейбуса, бо спішив до літків.

І тепер каюсь, тривогуєся.

Ні, ні, треба їхати до нього, і сказати, що щось нікого не втрачено. Бо жвавий квіт, посаджений ним на каміні. Бо ростуть його осокори і ясені...

Михайло ШЕВЧУК.

с. Бугос, Гайворонський район.

4.

МАРІЯ ГРИГОРІВНА приїждь в Кіровоград на семінар. Та й одразу мені про свого старшого брата:

— Провели на пенсію нашого Пантелеймона. Але відключили він не збирається. В новому клубі в нас тепер теж все по-новому. Гам і бібліотека, і читальний зал, і фойе. В гуртках художньої самодіяльності майже відвіч збільшилось хлопців і дівчат. З школярями Пантелеймон Григорович веде окремо заняття. Навіть краєзнавчий гурток

сина година». (М). 13.40 — Коштер. (М). 14.25 — Новини. (М). 14.30 — Інтербачня. «Лісова академія». (Брест). 15.00 — Для воїнів Радянської Армії і Флоту. (Мінськ). 15.30 — Колгоспне телебачення. Концерт-парис. (М). 16.15 — Телевізійний народний університет. (М). 17.00 — Колгоспне телебачення. Програма «Чувстві». (М). 18.00 — Новини. (М). 18.10 — Народні артисти СРСР. (М). 19.00 — Колгоспне телебачення. «Клуб кінопоходжень». (М). 20.00 — М. Анчаров. «День за днем». Теле-спектакль. Розділ 5. «Тричепи». 5-е, неділя». (М). 21.00 — Програма «Час». (М). 21.30 — Колгоспне телебачення. Художній фільм «Ляльочка». 2-е серія. (М). 22.50 — Новини. (М).

ДРУГА ПРОГРАМА. 17.00 — Коштер. (Донецьк). 17.30 — Художній телефільм «Смелі та сміливі». (М). 19.00 — «На жериділах» Ураган». (Київ, з включенням Кіровограда). 19.30 — Колгоспне телебачення. «Концерт майстрів мистецтва». (К). 20.45 — «На добраніч, діти!». (К). 21.00 —

Програма «Час». (М). 21.30 — Спортивна програма. (К). 22.30 — Вечірні новини. (К.).

ПОНЕДІЛОК, 12 ЧЕРВНЯ.

ПЕРША ПРОГРАМА. 17.00 — «В сім'ї єдиній». Програма

Вірменського телебачення. (К). 17.20 — Республіканська фізико-математична школа. (К).

17.50 — «Від понеділка до понеділка». (К). 18.00 — «Міжнародне життя». (К). 18.30 — «Музика з розчиненим вікном».

Концерт-парис про оркестр народних інструментів Кіровоградського обласного Будинку вчителя. (Кіровоград, на Республіканське телебачення). 19.00 — Інформаційна програма «Вісті». (К). 19.30 — М. Анчаров. «День за днем». Теле-спектакль. Розділ 6. (М). 20.30 — «За рідними нагірними накресленням». «Особисто відновлювальний». (Кіровоград). 21.00 — Програма «Час». (М). 21.30 — «В сім'ї єдиній». Програма Вірменського телебачення. (К). 23.00 — Вечірні новини. (К.).

ДРУГА ПРОГРАМА. 18.00 — Новини. (М). 18.10 — «П'яти-

річка, рік другий». (М). 18.40 — Виступає Державний ансамбль пісні і танцю доносних козаків. (М). 19.30 — «В сім'ї єдиній». Програма Вірменського телебачення. (К). 20.30 — «Вечір-балет». (К). 21.15 — «На добраніч, діти!». (К). 21.30 — Прем'єра телевізійного документального фільму «Шахтарі». (М). 22.25 — «Карусель». Телеогляд. (М). 23.05 — Новини. (М).

ВІВТОРОК, 13 ЧЕРВНЯ.

ПЕРША ПРОГРАМА. 9.35 — Новини. (М). 9.45 — Інтербачня. Для дітей. «Ентель-Тентель». (Таллін). 10.15 — Художній фільм «Пригоди То-лі Ключикова». (М). 11.20 — «Шофер, вантаж і електроніка». (М). 11.50 — Колгоспне телебачення. «Поетичний романс». (М). 12.20 — Шаховська школа. (М). 13.20 — Новини. (М). 17.00 — «На головних напівмисках п'ятирічки» (Кіровоград, на Республіканське телебачення). 17.30 — Для дітей. «Хто мранець». (Одеса). 18.00 — Новини. (М). 18.10 — «Наші репортажі». (К.). 18.20

Науково-популярна програма. «Здоров'я». (М). 18.50 — Телевізійний музичний фільм. (М). 19.15 — Науково-познавальна програма «Наука і сьогодні». (М). 19.45 — М. Анчаров. «День за днем». Теле-спектакль. Розділ 7. (М). 21.00 — Програма «Час». (М). 21.30 — Кінфестиваль, присвячений 30-річчю утворення СРСР. Художній фільм «Комуніст». (К). 23.15 — Вечірні новини. (К.).

ДРУГА ПРОГРАМА. 18.30 — Телефільм «Стоягодили, який пам'ятає Ляльочка». (К). 19.00 — Фільм-концерт. (К). 19.15 — Спеціальні Інформаційні програми «Вісті». (К). 19.35 — «Вечірні на Високую замку». (Львів). 20.45 — «На добраніч, діти!». (К). 21.00 — Програма «Час». (М). 21.30 — «Музиканти наших днів». (М). 22.30 — «Спортивний щоденник». (М). 22.50 — Новини. (М).

ПОГОДА

Сьогодні по території області і міста передбачається мінлива хмарність, в другій половині дня місцями короткотривалий дощ, гроза, по місту без опадів. Вітер західний, помірний, при грозі східний. Температура повітря по області 24—29, по місту 27—29.

11—12 червня передбачається мінлива хмарність, місцями короткотривалий дощ, гроза. Вітер змінний на прямих, помірний. Температура повітря вночі 11—16, вдень 24—29.

ПОКАЗУЄ КІРОВОГРАД

НЕДІЛЯ, 11 ЧЕРВНЯ. ПЕР-

ША ПРОГРАМА. 9.00 — Про-

грама передач. (М). 9.05 —

Вітання для дітей. (М).

9.20 — Новини. (М). 9.30 —

Колгоспне телебачення. Для

дітей. «Вушничок». Розза-

жальна програма. (Київ на

Москву). 10.00 — «Сьогодні —

День працівників легкого про-

мисловості». (М). 10.30 — «Му-

зичний кіоск». (М). 11.00 —

Колгоспне телебачення. Теле-

візійний художній фільм «Як

ФУТБОЛ

Коли з'явиться характер?

Гра з херсонським «Локомотивом» на фоні безбарвної серії «домашніх» матчів залишила значно приємніше враження. У всякому разі, від початку сезону ще ні разу стадіон не вибухав такими емоційними вибухами то радості, то розчарування. Обидві команди запропонували відкритий атакуючий футбол. І це приємно.

Але в грі різкіше виступили недоліки «Зірки». Відкритий футбол захисники кировоградців зрозуміли буквально, відкривши прямий доступ до власних воріт. Ведучи в рахунок, футболісти «Зірки» не могли втримати перевагу. Удар нападаючого «Локомотива» В. Чувиліна О. Іонов приймає неадекватно, перевівши м'яч у сітку власних воріт. Рахунок 1:1.

«Зірка» атакує значно активніше і різкіше. Але знову захисні

лінії не втримують Сергія Веремеєва, воротар нерозсудливо залишає ворота і знову вперед виходять гості. Бесіллям не доводиться нудувати. Ворота обох команд постійно під загрозою.

На 61 хвилині А. Товт — один з кращих гравців матчу — сильним і красивим ударом зрівнює рахунок 2:2.

І знову через декілька хвилин кировоградцям доводиться виймати м'яч з сітки воріт. На цей раз воротар В. Чечин, який замінив Іонова, не міг нічого вдіяти проти сильного удару того ж таки В. Чувиліна. Лише під кінець матчу футболістам «Зірки» вдалося добитися нічиєї. Це зробив О. Кацман.

Чотири тури провела на своєму полі кировоградська «Зірка». Три нічиїх, один виграш — п'ять очок записано до турнірної таблиці.

Досить посередній здобуток. І це в період, коли, здавалося б, футболісти мають досягти своєї вищої форми, дійти зрілості тактичної та фізичної, нарощувати темп змагання за місце серед лідерів.

«Зірка» ще не в змозі показати «характер», який завжди наліг в найкритичніших випадках, був позитивною рисою команди. До цього часу команда не згуртувалася, не набирала швидкості, а в більшості тупцювала на місці.

Пройшовши чверть дистанції, вона ще більше шукає свою гру, стабільнішого складу. Про це свідчать нічиї, програти менш досвідченому суперникові. Створення дружнього ансамблю — на це повинна бути спрямована увага керівництва команди. Кращої і зваженої гри чекають її прихильники.

М. СОМОВ.

На фото: момент зустрічі команд «Локомотив» (Херсон) і «Зірка» (Кіровоград). Фото М. СЕРГІЄНКА.

ТУРНІРНА ТАБЛИЦЯ

на 8 червня

	І	В	Н	П	М	О
«Автомобіліст»	15	8	6	1	19-8	22
«Спартак»	15	8	6	1	19-9	22
«Таврія»	16	9	2	5	18-8	20
«Металург»	15	7	6	2	25-17	20
«Будівельник» П	15	6	7	2	10-9	19
«Будівельник» Т	14	7	5	3	18-12	19
«Суднобудівник»	15	7	4	4	16-7	18
«Локомотив» В	15	6	6	3	15-11	18
«Динамо»	18	4	9	3	17-12	17
«Локомотив» Х	16	7	3	6	19-25	17
«Зірка»	16	4	8	4	17-19	16
«Говерла»	15	6	3	6	17-13	15
«Шахтар» М	15	5	5	5	14-13	15
«Фрунзенець»	15	6	3	6	12-14	15
«Авангард» С	18	5	5	6	8-12	15
«Хімік»	18	5	5	6	11-15	15
СК (Чернігів)	15	5	4	6	13-14	14
«Шахтар» Г	15	2	9	4	15-13	13
«Шахтар» Кд	16	5	3	8	14-17	13
«Авангард» Р	15	4	4	7	15-21	12
«Буковина»	15	2	7	6	8-16	11
«Локомотив» Д	15	2	4	9	9-23	8
«Маяк»	15	0	7	8	3-14	7
Команда м. Луцька	16	1	5	10	11-28	7

Т. в. о. редактора А. КРЯТЕНКО.

ШАНОВНІ

БАТЬКИ!

Прийшла пора літніх канікул. Ваші діти пойдуть хто до піонерських таборів, хто в гості до рідних. Літо — час походів, прогулянок в лісі, біля річки, в степу.

Зручна й красива одяга — одна з умов приємного відпочинку.

Фірма «Одяг» пропонує комплект піонерської форми, до якого входять сорочка, шорти, пілотка, пояс. Якщо ви завітаєте в наші фірмові магазини в Кіровограді, Знам'янці та Олександрії і придбаєте піонерську форму, ваші діти будуть забезпечені одягом і задоволені.

АДМІНІСТРАЦІЯ ФІРМИ «ОДЯГ».

КІРОВОГРАДСЬКЕ МІСЬКЕ ПРОФЕСІЙНО-ТЕХНІЧНЕ УЧИЛИЩЕ № 2

ПРОВОДИТЬ ПРИЙОМ УЧНІВ НА 1972—1973 НАВЧАЛЬНИЙ РІК ДЛЯ ПІДГОТОВКИ:

мулярів, малярів, теслярів, плиточників-плічовальників-мозаїстів — строк навчання 1 рік; малярів-штукатурів, столярів-теслярів — строк навчання 2 роки.

Приймаються (без екзаменів) юнаки та дівчата віком від 15 до 19 років з освітою за 8, 9, 10 класів.

Зараховані до училища забезпечуються гуртожитком, безплатним триразовим харчуванням, обмундируванням, спецодягом, підручниками і одержують третину сум, зароблених ними на виробничій практиці. Час навчання в училищі зараховується в загальний трудовий стаж.

Випускники мають право вступу до вищих і середніх спеціальних навчальних закладів на пільгових умовах.

Випускники-відмінники можуть бути направлені у вищі й середні навчальні заклади професійно-технічної освіти, де навчання проводиться при повному державному забезпеченні.

При училищі є вечірня школа.

Для вступу треба подати або надіслати заяву з зазначенням обраної професії, автобіографію, характеристику, свідоцтво про народження (оригінал) або паспорт, свідоцтво про освіту (оригінал), довідку з місця проживання, про склад сім'ї, форму № 286, шість фотокарток розміром 3x4 см.

Документи приймаються до 15 серпня 1972 року.

Початок навчання 1 вересня 1972 року.

Адреса училища: м. Кіровоград, вул. Леніна, 19, схід із вул. Декабристів, 3, телефон 2-47-54.

ДИРЕКЦІЯ.

КІРОВОГРАДСЬКЕ МІСЬКЕ ПРОФТЕХУЧИЛИЩЕ № 4

ПО ПІДГОТОВЦІ КВАЛІФІКОВАНИХ РОБІТНИКІВ З СЕРЕДНЬОЮ ОСВІТОЮ ОГОЛОШУЄ ПРИЙОМ УЧНІВ НА 1972—1973 НАВЧАЛЬНИЙ РІК З ТАКИХ СПЕЦІАЛЬНОСТЕЙ:

формувальники машинного формування (строк навчання 1 рік, приймаються лише юнаки віком 17,5 років);

токарі (строк навчання 3 роки, приймаються дівчата з освітою за 8 класів віком 15 років);

слюсарі-ремонтники, слюсарі-інструментальники по виготовленню та ремонту штамів, пристосувань та пресформ, слюсарі-сантехіки (строк навчання 3 роки, приймаються лише юнаки з освітою 8 класів не молодші 15 років).

Учні забезпечуються триразовим харчуванням, обмундируванням та спецодягом, а формувальникам машинного формування надається гуртожиток. Крім того, всі учні одержують 33 проценти від заробленої суми під час виробничої практики.

По закінченні училища всім випускникам, котрі

навчалися 3 роки, видається свідоцтво про виробничу кваліфікацію та середню освіту, а формувальникам машинного формування — свідоцтво по спеціальності. Ті, хто закінчив училище на «відмінно», мають право вступу в інститут поза конкурсом.

Початок занять 1 вересня 1972 року.

Вступники мають подати такі документи: заяву на ім'я директора, свідоцтво про освіту, характеристику, свідоцтво про народження, а кому виповнилося 16 років — паспорт, медичну довідку, довідку з місця проживання, довідку про склад сім'ї, автобіографію, 6 фотокарток 3x4 сантиметри.

Прийом документів проводиться щодня з 15 травня цього року крім неділі.

Адреса училища: м. Кіровоград, вул. Жовтневої революції, 20. Телефон 2-36-73.

ДИРЕКЦІЯ.

ОЛЕКСАНДРІЙСЬКЕ МІСЬКЕ ПРОФЕСІЙНО-ТЕХНІЧНЕ УЧИЛИЩЕ № 1

ОГОЛОШУЄ НАБІР УЧНІВ НА 1972—1973 НАВЧАЛЬНИЙ РІК

Училище готує висококваліфікованих робітників. По закінченні училища учні одержують атестат про середню освіту та атестат по спеціальності з присвоєнням 2—3 розряду. Учні набувають таких спеціальностей:

на базі 8 класів з одержанням середньої освіти: токарі по металу, слюсарі механоскладальних робіт, електрогазозварники, слюсарі, електромонтажники; на базі 10—11 класів (строк навчання 1 рік): токарі по металу, машиністи електромостових кранів — електрослюсарі, електрозварники;

на базі 8 класів з строком навчання 2 роки без здобуття середньої освіти: слюсарі механоскладальних робіт.

Час навчання в училищі зараховується в трудовий стаж. На всі спеціальності приймаються юнаки та дівчата віком від 15 років і старші. Домобілізовані із лав Радянської Армії.

Вступники повинні подати такі документи: заяву, автобіографію, свідоцтво про освіту, паспорт або свідоцтво про народження, характеристику зі школи, довідку про стан здоров'я, довідку з місця проживання та про склад сім'ї, медичну довідку про профілактичні прищеплення, 7 фотокарток розміром 3x4 см.

Вступники проходять медичну комісію за направленням училища.

Зараховані до училища забезпечуються: з строком навчання два та три роки, безплатним триразовим харчуванням, вихідним і робочим одягом та взуттям; з строком навчання 1 рік стипендію в розмірі 30 карбованців на місяць.

Під час виробничої практики кожному виплачується 33 проценти від вартості виробленої продукції. Початок занять з 1 вересня 1972 року.

Гуртожитком забезпечуються лише юнаки.

Адреса училища: м. Олександрія, мікрорайон Жовтневий, вул. Ватутіна, 1, телефон 5-10-48. Автобусом їхати до зупинки Жовтнєве селище.

ДИРЕКЦІЯ.

НАША АДРЕСА І ТЕЛЕФОНИ

316050 ГСП, Кіровоград-50, вул. Луначарського, 36.
Телефони: відповідального секретаря та відділу комсомольського життя — 2-45-35, відділу пропаганди, відділу листів і масової роботи та інших відділів — 2-45-36.

«МОЛОДИЙ КОМУНАР», орган Кіровоградського обкому ЛКСМУ, г. Кіровоград.

Друкарня ім. Г. М. Дмитрова, обласного управління по пресі, м. Кіровоград, вул. Галики, 2.